

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2888/2553

นายชูชาติ เกิดปราโมทย์โจทก์ นายไพฑูรย์ ศรีพิพัฒน์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 806

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของรถยนต์คันที่จำเลยที่ 1 ขับ จำเลยที่ 3 เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 2 ทำสัญญาประกันภัยกับจำเลยที่ 4 โดยไม่เปิดเผยชื่อตัวการตาม ป.พ.พ. มาตรา 806 ตัวการซึ่งเปิดเผยชื่อจะกลับแสดงตนให้ปรากฏและเข้ารับเอาสัญญาใด ๆ ซึ่งตัวแทนได้ทำไว้แทนตนก็ได้ สัญญาประกันภัยค้ำจุนระหว่างจำเลยที่ 3 และที่ 4 จึงมีผลบังคับใช้ได้ การที่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นสามีของจำเลยที่ 2 นำรถยนต์ไปใช้ยืมถือได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ขับรถคันที่เอาประกันภัยโดยได้รับความยินยอมจากผู้เอาประกันภัยแล้วตามสัญญาประกันภัยหมวดที่ 2 ส่วนที่ 2 ข้อ 2.6 ระบุว่า การคุ้มครองความรับผิดของผู้ขับขี่บริษัทจะถือว่าบุคคลใดซึ่งขับขี่รถยนต์โดยได้รับความยินยอมจากผู้เอาประกันภัยเสมือนหนึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยเอง ดังนั้น แม้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ซึ่งอยู่ในฐานะผู้เอาประกันภัยจะไม่ต้องรับผิดในเหตุละเมิดที่เกิดขึ้นก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ 1 ผู้ขับรถยนต์คันที่จำเลยที่ 4 รับประกันภัยไว้ โดยได้รับความยินยอมจากผู้เอาประกันภัยเป็นฝ่ายทำละเมิดต่อโจทก์ จำเลยที่ 4 จึงต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชอบโจทก์ตามสัญญาประกันภัยค้ำจุน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันชำระเงินจำนวน 299,860 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีของต้นเงิน 278,940 บาท แก่โจทก์ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ขาดนัดยื่นคำให้การ จำเลยที่ 4 ให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 และที่ 4 ร่วมกันชำระเงินจำนวน 142,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2543 จนถึงวันชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยที่ 1 และที่ 4 ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท ยกฟ้องจำเลยที่ 2 และที่ 3 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้ตกเป็นพับ จำเลยที่ 4 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 4 เสียด้วย นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 4 ทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาในข้อเท็จจริงได้ ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้ฎีกาโต้แย้งกันเป็นอย่างอื่นฟังได้ว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นสามีของจำเลยที่ 2 ผู้เป็นเจ้าของรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 5ฉ-2505 กรุงเทพมหานคร ได้ขับรถคันดังกล่าวไปทางเดียวกับโจทก์ซึ่งขับรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน บฉ 3535 ประจวบคีรีขันธ์ โดยจำเลยที่ 1 ขับรถอยู่ในช่องเดินรถด้านซ้าย ข้างหลังรถโจทก์ซึ่งอยู่ในช่องเดินรถที่ 2 จากทางซ้ายมือแล้วจำเลยที่ 1 ขับรถแซงรถของโจทก์ทางด้านซ้ายและหักรถหลบรถจักรยานยนต์ที่ขับสวนทางมาในช่องเดินรถด้านซ้ายล่งล้ำเข้าไปในช่องเดินรถของโจทก์ โจทก์หักรถหลบรถของจำเลยที่ 1 จึงเสียหลักพุ่งชนเสาไฟฟ้าข้างทางทำให้รถของโจทก์เสียหายและผู้โดยสารมาที่รถของโจทก์ได้รับบาดเจ็บโดยคนหนึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัส ส่วนรถที่จำเลยที่ 1 ขับได้เสียหลักพุ่งลงเกาะกลางถนนรถคันดังกล่าวมีชื่อของจำเลยที่ 3 เป็น

ผู้เอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ 4 มีปัญหาว่า จำเลยที่ 4 ต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์หรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 806 ตัวการซึ่งมิได้เปิดเผยชื่อจะกลับแสดงตนให้ปรากฏและเข้ารับเอาสัญญาใด ๆ ซึ่งตัวแทนได้ทำไว้แทนตนก็ได้ สัญญาประกันภัย คำจันระหว่างจำเลยที่ 3 และที่ 4 จึงมีผลบังคับใช้ได้ การที่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นสามีของจำเลยที่ 2 เจ้าของกรรมสิทธิ์นำรถยนต์คันนี้ไปใช้ยืมถือได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ขับรถยนต์ที่เอาประกันภัยโดยได้รับความยินยอมจากผู้เอาประกันภัยแล้วและตามสัญญาประกันภัยหมวดที่ 2 ส่วนที่ 2 ข้อ 2.6 ระบุว่า การคุ้มครองความรับผิดของผู้ขับขี่บริษัทจะถือว่าบุคคลใดซึ่งขับรถยนต์โดยได้รับความยินยอมจากผู้เอาประกันภัยเสมือนหนึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยเอง หมายความว่า นอกจากรับผิดในกรณีที่ผู้เอาประกันภัยทำละเมิดต่อผู้อื่นแล้ว จำเลยที่ 4 ยังยอมรับผิดในกรณีที่จำเลยที่ 2 หรือที่ 3 ผู้เอาประกันภัยมิได้เป็นผู้ทำละเมิดแต่ผู้อื่นเป็นผู้ทำละเมิดโดยผู้นั้นได้ขับรถยนต์คันดังกล่าวโดยความยินยอมของผู้เอาประกันภัยด้วย ดังนั้น แม้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ซึ่งอยู่ในฐานะผู้เอาประกันภัยจะไม่ต้องรับผิดในเหตุละเมิดที่เกิดขึ้นก็ตาม จำเลยที่ 4 ในฐานะผู้รับประกันภัยก็ต้องรับผิดตามสัญญาประกันภัยคำจันต่อบุคคลภายนอก หากฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 ผู้ขับรถยนต์คันดังกล่าวขับโดยได้รับความยินยอมจากผู้เอาประกันภัยเป็นฝ่ายทำละเมิดต่อโจทก์ จำเลยที่ 4 จึงต้องรับผิด ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยทั้งสี่ร่วมกันหรือแทนกันรับผิดชอบต่อโจทก์ชำระดอกเบี้ยนับแต่วันทำละเมิด ศาลฎีกาเห็นว่าจำเลยที่ 4 เป็นเพียงผู้รับประกันภัยคำจัน ซึ่งมีความผูกพันที่จะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความวินาศภัยอันเกิดขึ้นตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ ไม่ใช่ผู้ทำละเมิดหรือต้องร่วมรับผิดกับผู้ทำละเมิดอย่างลูกหนี้ร่วม เมื่อกรมธรรม์เพียงแต่กำหนดวงเงินความเสียหายที่จำเลยที่ 4 จะต้องรับผิดโดยมิได้ระบุให้จำเลยที่ 4 ร่วมรับผิดเช่นเดียวกับผู้ทำละเมิด จำเลยที่ 4 จึงไม่ต้องรับผิดในดอกเบี้ยนับแต่วันที่ทำละเมิด ประกอบกับหนี้หรือค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยคำจันมิได้กำหนดเวลาชำระหนี้ไว้ตามวันแห่งปฏิทินและโจทก์ไม่ได้ทวงถามให้จำเลยที่ 4 ชำระหนี้ กรณียังถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ 4 ตกเป็นผู้ผิดนัดชำระหนี้มาก่อนที่โจทก์จะนำคดีมาฟ้อง จำเลยที่ 4 จึงต้องรับผิดชดใช้ดอกเบี้ยตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้นไป พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 4 ชำระเงินจำนวน 142,000 บาท ร่วมกับจำเลยที่ 1 แต่สำหรับดอกเบี้ยที่จำเลยที่ 4 ต้องชำระแก่โจทก์ให้นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้จำเลยที่ 4 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความรวมเป็นเงิน 9,000 บาท นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

มานัส เหลืองประเสริฐ · ศิริชัย จิระบุญศรี · สมชาย สีนเกษม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2888/2553>